

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχμ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκήν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἱερασίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΡΩΝ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνοι
δραχμ. 45. Τρίμηνοι δραχμ. 25

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αὐτόματον γράσει διατμητ. 50.—
Ἀμερικῆς ὁλλόσια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει
τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελήνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ἘΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην σιουδήκοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 6

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἐπὶ τοῦ Γουλιού Βιόρ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μπορεῖς νὰ μεταχειρισθῆς τὴ
βάρκα...

— Κι' ἐν τῇ χάσασιν, Γόρδων, Δὲν
εἶναι καλύτερα νὰ τὴν ἀφήσωμε ὡς
τελευταίον καταφύγιον;

Ὡστόσο ὁ Μπριάν, πρὶν ἐπιχειρήσῃ
τὸ παράτολμο σχέδιόν του, θέλησε νὰ
λάβῃ ἓνα προφυλακτικὸν μέτρο γιὰ κά-
θε ἐνδεχόμενον.

Ἦσαν πλοῖοι σι-
αίδια κι' εἶπε στὰ μικρὰ νὰ
τὰ φορέσωμε ἀμέσως. Γιατί
ἐν ἀναγκάζονταν νὰ φέσωμε
τὸ πλοῖο πρὶν ἀποτραβηθῶμε
διωχθέντες τὰ νερά καὶ δὲν
θὰ μπορούσαν νὰ πατήσωμε
τὰ πόδια τους σὲ στερεὸν ἔ-
δαφος, οἱ ζῶνες ἐκεῖνες θὰ
τὰ ἐσπρωχθῶμε πρὸς τὴν ἀ-
κτὴ, ἐνῶ τὰ παιδιὰ θὰ κρα-
τιόνταν κίβλα ἀπ' τὸ σχοινί.

Ἡ ὥρα ἦταν δέκα καὶ τέ-
ταρτο.

Ὦστερ' ἀπὸ τρία τέταρτα
τῆς ὥρας, τὰ νερά θὰ χαμη-
λώσαν ὡς τὸ κατώτερον ση-
μεῖο πού μπορούσαν νὰ χα-
μηλώσωμε.

Ἐξήντα περίπου μέτρα μα-
κριὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἡ θά-
λασσα ἦταν πῶς ἤσυχη καὶ
πῶς ῥηχὴ, καθὼς μαρτυροῦ-
σε τὸ σκούρο τῆς χροῆς καὶ
αἱ κορφὲς τῶν βράχων πού ἐ-
ξείχαν ἐκεῖ κοντὰ στὴν πα-
ραλία. Ὄλη ἡ δυσκολία λοι-
πὸν ἦταν νὰ περάσωμε τὴν
πῶς βαθειὰ θάλασσα πού ἀρ-
χίζε ἀπὸ τὴν πρῶρα. Ὡστό-
σο ἐν ὁ Μπριάν κατόρθωνε
νὰ βγάλλῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο ἓνα
σχοινί καὶ νὰ τὸ δέσῃ στε-
ρεὰ σὲ κανένα βράχο, κι' ἐ-
πειτα νὰ τὸ τεντώσωμε μὲ τὸ
βαροβλοκ, τὸ σχοινὶ αὐτὸ θὰ

βοηθοῦσε τὰ παιδιὰ νὰ φτάσωμε σὲ
πῶς ῥηχὸ μέρος ὥστε νὰ πατήσωμε καὶ
νὰ περπατήσωμε ὡς τὴ στεριά. Ἐπει-
τα κι' οἱ σάκκοι καὶ τὰ δέματα μὲ τὰ
ναγκαῖα τροφίμα καὶ τὰ κυριώτερα ἐρ-
γαλεῖα θὰ μπορούσαν, μὲ τὴ βοήθεια
τοῦ ἰδιοτεντωμένου σχοινοῦ, νὰ συρ-
θῶμε, νὰ γλουστρήσωμε καὶ νὰ φτάσωμε
στὴ στεριά σὰς καὶ ἀβλαβῆ.

Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἦταν βέβαια
πολὺ ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ γι' αὐτὸ κι' ὁ
Μπριάν δὲν τὴν ἀφῆκε σὲ κανέναν ἄλ-

λον. Ἐνεσθῶσε νὰ τὴν ἀναλάβῃ μόνος
τοῦ καὶ πῆρε τὰναγκαῖα μέτρα.

Στὸ πλοῖο ἦσαν πολλὰ σχοινία
πού εἶχαν μῆκος πολλὰς ἑκατοντάδες
πόδια καὶ πού τὰ μεταχειρίζονταν γιὰ
ρομουλκῆσεις. Ὁ Μπριάν διάλεξε ἓν'
ἀπ' αὐτὰ τὰ σχοινία, μέτριον σὲ πά-
χος, γρόθηκε κι' ἔδεσε τὴν ἀκρὴ στὴ
μέσῃ του.

— Ἐ, παιδιὰ! φώναξε τότε ὁ Γόρ-
δων. Ἐλάτε δλοι, ἔδω στὴν πρῶρα. Νὰ
ἔστουλίωμε τὸ σχοινί!

Ὁ Δονιφάν, ὁ Οὐίλκοξ,
ὁ Κρόξ κι' ὁ Οὐέπ δὲν μπο-
ροῦσαν ν' ἀρνηθῶμε τὴ βο-
ήθειά τους σ' ἓνα ἔργο πού
καταλάβαιναν καλὰ τὴ
σπουδαιότητά του. Ἄφη-
σαν λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν
ἐχθρὰ καὶ τὰ κείσματα κι'
ἐτοιμάσθησαν νὰ βοηθή-
σωμε. Τὸ σχοινὶ ἐκεῖνο ἔ-
πρεπε νὰ ἔστουλιεταί λι-
γο λίγο, γιὰ νὰ μὴν ἐξαν-
τληθῶμε οἱ δυνάμεις τοῦ
Μπριάν.

Τὴ στιγμὴ πού τὸ γεν-
νικὸ παιδί ἐτοιμαζόταν νὰ
πέσῃ στὴ θάλασσα, ὁ ἀδελ-
φός του τὸν πλησίασε καὶ
τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι.

— Ἀχ, Μπριάν, πῶς φο-
βάμαι!

— Μὴ φοβάσαι, Ζάν, καὶ
δὲν θὰ πάθω τίποτε! τοῦ
ἀποκρίθηκε.

Κι' ἔπειτα χωρὶς κανένα
διαταγμὸν.

Σὲ λίγο, φαινόταν στὴν
ἐπιφάνεια νὰ κολυμπᾷ
μὲ πολλὴ ζωηρότητα, ἐ-
νῶ τὸ σχοινὶ ἔστουλιγόταν
ἀπὸ τὸν πλοῖον.

Καὶ μὲ γαλήνη ἀκόμη,
τὸ τόλμημα τοῦ Μπριάν θὰ
ἦταν δύσκολον. Πολὺ περισ-
σότερον τῶρα πού τὰ κύμα-
τα ἐπάφλασαν ὀλόγυρα
στοὺς βράχους. Ἀντίθετα

Ὁδῶν, Κρόξ, Οὐίλκοξ.

ρεύματα εμπόδιζαν το δρόμο του γενναίου κολυμβητή και τον έβγαζαν από την εύθεια, όπου με μεγάλες, υπεράνθρωπες προσπάθειες ξαναγύριζε.

Όσο προχωρούσε, πλησιάζε την παραλία, ενώ οι συνταξιδιώτες του από το πλοίο ξετύλιγαν ρυθμικά το σχοινί. Ήταν όμως φανερό πως οι δυνάμεις του είχαν αρχίσει να εξαντλούνται μόλις απομακρύνθηκε από το πλοίο ως πενήντα πόδια. Μπροστά του έχασε ένα είδος δίνης, που τη σχημάτιζε η σύγκρουση δυο αντιθέτων σάλων.

Αν κατόρθωνε να περάσει αυτή τη δίνη, θα έφθανε ίσως στο σκοπό του, γιατί παραπέρα η θάλασσα ήταν πολύ πιδ ήσυχη. Προσπάθησε λοιπόν να ριχθεί αριστερά και να περάσει. Αλλά κι' ο πιο δυνατός κολυμβητής δεν θα το κατόρθωνε εύκολα. Έτσι κι' η απόπειρα του Μπριάν ήταν μάταιη. Γιατί τα περιπλεκόμενα κύματα τον άρπαξαν κι' ακάθεκτα τον τράβηξαν προς το κέντρο της δίνης.

— Βοήθεια! πρόφτασε να φωνάξει. Τραβήξτε, το σχοινί!

Κι' έγεινε άφαντος στη δίνη. Τα παιδιά, από το πλοίο, κατατρόμαξαν. Ο Γόρδων μόνος διατήρησε την ψυχραιμία του.

— Τραβήξτε, τραβήξτε γρήγορα το σχοινί! είπε.

Τα παιδιά άρχισαν να τραβούν το σχοινί γρήγορα, για να προστάσουν να ξαναφέρουν τον Μπριάν στο πλοίο ζωντανό. Και νά, σ' ένα λεπτό της ώρας, ο παράτολμος κολυμβητής βρισκόταν στο κατάστρωμα άναίσθητος. Εδευχώς δεν είχε πάθει τίποτα και σε λίγη ώρα συνήλθε στην άγκαλιά του άδελφού του Ζάν.

Έτσι απέτυχε η απόπειρα, που κανένας άλλος βέβαια δεν θα τολμούσε να την ξανακάνη. Τα δυστυχισμένα παιδιά έπρεπε τώρα να περιμένουν. Αλλά τί να περιμένουν; Βοήθεια; Από ποιά; από ποιόν; . . .

Είχε περάσει το μεσημέρι.

Η καλίρροια ξανάρχιζε και τα κύματα μεγάλωναν. Έπειδή ήταν νοσημνία, η τρικυμία ήταν σφοδρότερη από χθές. Από στιγμή σε στιγμή, — φτάνει να γύριζε λίγο ο άνεμος, — το πλοίο κινδύνευε να ξεκολλήσει από τους βράχους όπου ήταν πλαγισμένο και να ριχθεί το πικάρμα του στην άγρια θάλασσα. Κομμάτια θα γινόταν άπάνω στους βράχους. Ψυχή δεν θα γλύτωνε από τέτοιο ναυάγιο. Κι' έλπιδες σωτηρίας καμιά, από πουθενά!

Όλοι ήταν στην πρόμνη, οι μικροί περικυκλωμένοι από τους μεγάλους, κι' εκόιταζαν τη φουσκωμένη θάλασσα και τους βράχους, που χανόνταν ό ένας μετά τον άλλον όσο ανέβαιναν τα νερά.

Το χειρότερο ήταν που ο άνεμος άρχισε πάλι να φυσά από τα δυτικά και να δέρνη την παραλία όπως την προηγούμενη νύχτα. Κι' όσο τα νερά γίνονταν βαθύτερα, τόσο ψηλότερα ανέβαιναν τα κύματα, και σκέπαζαν το πλοίο, και σε λίγο θα το πλημμύριζαν.

Μόνον ο Θεός μπορούσε πιά να βοηθήσει τους μικρούς ναυαγούς. Κι' οι κραυγές τους οι φ. δισημένες άνακατέονταν τώρα με τις πιο θερμές προσευχές.

Κατά τις δυο μετά το μεσημέρι, το πλοίο άνασηκώθηκε από την πλημμυρίδα. Δεν έγερνε πιά με το άριστερό πλευρό. Αλλά από το άλλο, ή πρώτα βυθίστηκε στον πάτο, ενώ η πρόμνη ήταν σφηνωμένη ακόμα μέσ' στους βράχους. Σε λίγο όμως το πλοίο κυλλίστηκε από τα δεξιά στ' αριστερά. Και τόσο άπότομο ήταν το κύλισμα, ώστε τα παιδιά άναγκάστηκαν να πιασθούν και να συσφιχθούν για να μην πέσουν στη θάλασσα.

Τη στιγμή εκείνη, έν' άφρισμένο βουνό, έρχόμενο από το πέλαγος, στάθηκε μπροστά στο πλοίο σε άπόσταση διακοσίων όργυιων.

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

Η Αίζα κι' ο Μάτα στην παγωμένη λίμνη.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Άξαφνα τρώς φάνηκε ότι ο πάγος που πατούσαν σηκώθηκε ψηλά. Και στη στιγμή έκαιος πάλι χαμηλά, σαν να τον είχε σπρώξει κανένας από μέσα. Την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας βουδός κρότος και τα παιδιά είδαν πως ο πάγος σκίστηκε σε άπειρες μεριές.

— Αίζα, φώναξε ο Μάτα, ο πάγος θα σπάσει.

— Ναι, Μάτα, είπε η άδελφή του. Αλλά προφταίνουμε άκόμη να φθάσουμε άντιπύ. Άρκει να τρέξουμε.

Άλήθεια, θα περνούσε άκόμη άρκετή ώρα προτού να σπάσει έντελώς ο πάγος. Βέβαια, το μεγάλο άσπρο σεντόνι είχε χωριστεί σε άσπρα κομμάτια, αλλά κι' αυτά έπρεπε πρώτα να σπάσουν, να κομματιασθούν έντελώς, ως όπου να σκεπάσει το νερό τη λίμνη. Υπήρχαν άκόμη μεγάλα κομμάτια πάγου που άπάνω τους μπο-

ΤΑ ΚΟΥΜΑΡΑ

«Κούμαρα—άκούεται—γυνώμενα...» «Α, ποιά χαρά και ποιά δροσιά, —ποιά πίκρα, πόση άπελπισία—, που έχουνε οι χειμωνιές στολμένα!

«Κούμαρα φρέσκα άπ' την Πεντέλη», φωνάζουν οι διαλαλητές. Ψυχίλες στέκουν κρημαστές, άράχνες κρέμουν στην κυψέλη...

Πώς ως το τζάμι: άλλαξε δλα. Δές: «και του χρόνου!» ά, τί μ' αυτό! Ν' άναμετράς είν' άρκετό πως πήγαν τριάντα χρόνια κούλα!

Να νοιώθεις, που όσο πάει κι' άκόμα πιο άσημαντο είναι το παρόν — τις άναμνήσεις των καιρών να κοιούθεις κρύες και δίχως χρώμα!

Βάβα, λαχνητά και πανέγρια δλικά σβώλια είναι μεσά, μεσοί οι σταθμοί μας, —στά μισά του όρόμου, μέσ' στα μεσημέρια.

Μά το ταμνί που τζουον κόμει, το φύλλο, πράσινο, λαμπρό, —σαστή να βλέπω έτσι μπορώ μόνάχα την άπλή τους όψη;

«Αχ, να μές κάνουν πολεμάνε πιο τά μηνύματα παιδικά: τά νοήματά τους πορφυρά, και στη ζωή που μές μετράνε, ξένη κι' έξωτση χαρμάτια να δέσουν πολεμάνε.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τα παιδιά άκολούθησαν στη στιγμή αυτή τη συμβουλή. Αλλά σε λίγο πάλι στάθηκαν στη μέση του πάγου μη ξέροντας τί να κάνουν.

Και πάλι άκουσαν τις άγριόχηνες να φωνάζουν, και μέσ' άπ' τις φωνές τους άκούστηκε ή ίδια ανθρώπινη φωνή: — Σταθείτε εκεί που είσαστε!

Τα παιδιά δεν μίλησαν καθόλου για αυτά που άκουσαν, μόνον άκολουθούσαν πιστά τις συμβουλές. Σε λίγο οι πάγοι ένώθηκαν και μπόρεσαν να τους πηδήσουν. Πιάστηκαν από το χέρι κι' άρχισαν να τρέχουν. Τα είχε πιάσει φόβος, όχι μόνον από τον κίνδυνο που διέτρεχαν, αλλά και από την μισητή δύναμη που τά βοηθούσε.

Αυτό γίνονταν έπί μισή ώρα σχεδόν. Στο τέλος τα παιδιά πάτησαν σε στερεό έδαφος. Ο φόβος τους όμως άκόμη ήταν τόσο, ώστε κι' άφοδ έφθασαν, δεν γύριζαν να κοιτάζουν τη λίμνη πίσω τους, όπου τώρα τα κύματα έσπαζαν με όρμη τους πάγους, κι' έτρεχαν ίσια έμπρός τους.

Μόλις είχαν λίγο προχωρήσει, ή Αίζα κοντοστάθηκε ξαφνικά.

— Περιμένε με μιά στιγμή, Μάτα, είπε. Κάτι ξέχασα.

Γύρισε πίσω στην παραλία. Σαν έφτασε εκεί, άρχισε να φάχνει με βία στο σακκούλι, και στο τέλος έβγαλε από μέσα ένα μικρό τούκαρο. Το έβαλε πάνω σε μιά πέτρα ώστε να ραίνεται από μακριά, κι' ύστερα, χωρίς να γυρίσει καθόλου να δει πίσω της, έτρεξε να συναντήσει τον άδελφό της.

Μόλις όμως είχε φύγει, κατέδρακε γοργή σαν άστραπή μιά λευκή χήνα: από ψηλά, άρπαξε το τούκαρο με το ράμφος της και πέταξε μακριά με την ίδια γρηγοράδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Στα νύχια της άκουόθασ.

Πέμπτη, 28 Απριλίου.

Οι άγριόχηνες πετούσαν. Είχαν περάσει από το Κολκαίρντεν στο Βέστερμάνλαντ και τώρα ήθελαν να προχωρήσουν βορεινά, αλλά ο δυνατός δυτικός άέρας τις έσπρωχνε προς τα άνατολικά μέρη της χώρας. Η Άκκα φοβόταν ότι ή κυρά-Μαριώ θα είχε πάρει αυτό το δρόμο τρέχοντας από πίσω τους, και γι' αυτό προσπαθούσε να τραβήξει δυτικά.

Οι άγριόχηνες προχωρούσαν με μεγάλη δυσκολία και ήλιπίζαν ότι προτού δώσει ο ήλιος, θα έβρισκαν μιά καλή μεριά για να κουρνιάσουν. Αλλά ξαφνικά σηκώθηκε ένας δυνατός άνεμοστρόβιλος που πέταξε τις άγριόχηνες στον άέρα σά να ήταν πούπουλα, και σήκωσε ψηλά τον Νιλς που καθόταν έντελώς άνύποπτος στη ράχη του άσπρου χήνου. Ο Νιλς όμως ήταν τόσο μικρός κι' έλαφρός,

ώστε δεν έπεσε άμέσως κάτω, αλλά άφοδ σπρώχθηκε άρκετό διάστημα από τον άνεμο, ύστερα έπεσε σιγά σιγά στη γη, σαν το φύλλο όταν πέφτει από το δέντρο.

Ο Νιλς δεν φοβόταν καθόλου άνωσω έπεφτε.

«Τί άστείο!» συλλογιζόταν έπέρτω τόσο μαλακά, σαν να ήμουν ένα φύλλο χαρτί. Τώρα θα σκούψη ο Φίλιππας και θα με πιάσει.»

Όταν ο Νιλς έφθασε κάτω έβγαλε το σκοφο του κι' άρχισε να τον κουνάει στον άέρα, για να τον δουν οι άγριόχηνες.

— Ποο είστε, καλέ;... Έγώ έδώ είμαι! Άρχισε να φωνάζει, και παραξενεύτηκε πολύ που δεν άκουγε τον Φίλιππα να του δίνει άπάντηση.

Ο χήνος δεν φαινόταν πουθενά, μα ούτε κι' οι άλλες άγριόχηνες. Αλλά δεν τον έκανε ν' άνησυχήσει. Ούτε για μιά στιγμή δεν φοβήθηκε ότι ή Άκκα κι' ο Φίλιππας θα τον άφηναν έτσι. Σκέφθηκε ότι ο δυνατός άνεμος θα τις είχε σπρώξει μακριά, και ότι μόλις θα κατόρθωναν να στρίψουν, θα γύριζαν πίσω για να τον πάρουν (Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

Τώρα θα σας διηγηθώ έν' άλλο κατόρθωμα της Ρήνας και της Μαρίας. Στο σπίτι της θειάς τους Εύλαλίας πήγαινε κάπου-κάπου μιά χωριάτισσα, ή κυρά-Παρασκευή, χοιταρού, αβγουλού και πάει ίσοντας. Πήγε κι' εκείνη την ήμέρα μ' ένα καλάθι, μ' ένα μπόγο και με την όμικρέλλα της.

— Τί καλά μου φέρνεις; τη ρώτησε ή θειά Εύλαλία.

— Όραία γαλίσια και χηνίσια αυγά, της άποκρίθηκε ή κυρά-Παρασκευή. Ίδες τί μεγάλα που είναι! Μ' ένα μόνάχα κάνεις όμιλέττα για τρεις νομάτους. Της άνοιξε το καλάθι, της έδειξε ταύγα κι' ή θειά-Εύλαλία τάγόρασε.

— Άμή στο μπόγο τί έχεις; τη ρώτησε πάλι.

— Α, στο μπόγο έχω ένα κρυφό, της άποκρίθηκε με πονηρό χαμόγελο ή χωριάτισσα. Δηλαδή δε θέλω να πω τί έχω στο μπόγο. Μόνο θα σε παρακαλέσω να μου κάνεις τη χάρη να τον άφήσω έδώ με την όμικρέλλα μου. Σε μιά ώρα θα γυρίσω να τον πάρω.

— Καλά, κυρά-Παρασκευή. Νάφησες το μπόγο σου όσο θέλεις. Ούτε έχω καμιά περίογεια να μάθω τί έχει μέσα.

Μ' άν ή θειά-Εύλαλία δεν είχε καμιά περίογεια να μάθω τί έκρυβε ο μπόγος της χωριάτισσας, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα είχαν και μεγάλη. Γιατί, κατά τη συνήθειά τους, κρυφάκουσαν την όμιλία. Κι' από εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσαν να ήσυχάσουν: "Ήθελαν και καλά να μάθουν το κρυφό.

Παραφύλαξαν λοιπόν και, άμα έφυγε ή κυρά-Παρασκευή, πήγαν με τις μύτες εκεί που είχε άφήσει το μπόγο της.

Τόν λύνουν. Και τί να ίδούν; Ένα κλουβί. Και μέσα στο κλουβί... ένα σκουρο! (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Αγαπητοί μου,

ΥΤΕ Χριστούγεννα σας ευχθήκα φέτος, ούτε Πρωτοχρονιά. Έχετε να λάβετε επιστολή μου από τις 17 του Δεκέμβρη. Τι έκανα τόσες ημέρες; — Α, ήμουν πολύ καλά στην όγεια μου και πολλά θα σας έγραφα, αν η Διάπλασις μου δινόταν τόπο. Είχα μάλιστα και μιαν εξαιρετική ευχαρίστηση: διάβαζα λίγο-λίγο, ροφούσα με μικρές γευστικότητες γουλιές, ένα βιβλίο!

Τις τελευταίες εβδομάδες του χρόνου βγαίνουν τα περισσότερα, για τις γιορτές, για την Πρωτοχρονιά. Ο κόσμος τότε έχει και λεπτά νηγοράζει και καιρό να διαβάζει. Έπειτα έχει ανάγκη να κάνει και δώρα και τί ωραιότερο δώρο από ένα ωραίο βιβλίο; Λοιπόν, τωραίτερο απ' όλα βγήκαν, είναι το βιβλίο που σας λέγω και το έγραψε ο κ. Ζαχ. Παπαντωνίου.

Ο τίτλος του: «Διηγήματα». Και το περιεχόμενό του: όλες εκείνες οι χαριτωμένες ιστορίες που μας διηγώθηκε κατά καιρούς ο μοναδικός αυτός συγγραφέας, γράφοντας ο' εφημερίδες και σε περιοδικά. Με άλλους λόγους μια συλλογή διηγημάτων. Αλλά πόσο διαφέρει, παιδιά μου, διήγημα από διήγημα! Ένα πλήθος άνθρωποι γράφουν σήμερα διηγήματα. Λίγοι όμως γράφουν διηγήματα που νάζιζουν. Κι' ανάμεσα στους διηγηματογράφους αυτούς, — τους δικούς μας έννοω, γιατί τώρα δεν μας νοιάζει για τους ξένους, — ο πιο αξιος είναι για μένα ο κ. Ζ. Παπαντωνίου.

Τόν ξέρετε; Δεν μπορεί να μην τον ξέρετε! Έχει γράψει και βιβλία για παιδιά που έκαμαν κρότο: Τά «Ψηλά Βουνά», αναγνωστικό του Δημοτικού, — το καλύτερο αναγνωστικό που φάνηκε ως τώρα στη γλώσσα μας, — και τα «Χελιδόνια», παιδικά τραγούδια με μουσική. Έκαμε ακόμη και μια Συλλογή Νεοελληνικών, διαλεγόμενα με γνώση και γούστο τα καλύτερα κομμάτια της Λογοτεχνίας μας και γράφοντας στο τέλος θαυμάσιους χαρακτηρισμούς για καθένα λογοτέχνη. Κάποιο λοιπόν απ' αυτά τα τρία βιβλία θέχετε διαβάσει και θαυμάσει και σας. Ο κ. Παπαντωνίου όμως έγραψε κυρίως για μεγάλους. Οι εφημερίδες και τα περιοδικά είναι γεμάτα από χρονογραφημάτα του, μελέτες του κοινωνικές, αίσθητικές, κριτικές. Σε χριστό τόμο έχει βγάλει τους «Πεζούς Ρυθμούς», οπότε να λέμε πεζά ποιήματα. Και τώρα τα «Διηγήματα» που είπαμε.

Όλα τα έργα του κ. Παπαντωνίου είναι ωραία. Ό,τι έκαμε στη ζωή του αυτός ο σπάνιος άνθρωπος, είναι ωραίο. Αλλά εγώ προτιμώ απ' όλα τα «Διηγήματά» του. Δεν μπορώ να σας πω με τί απόλαυση τα σιγοδιάβασα. Και τα σιγοδιάβασα όχι γιατί δεν είχα καιρό, τόκανα ξεπίτηδες, για να ταπολαμδώνω περισσότερο. Αυτό δυο φορές μου έτυχε ως τώρα: Μια φορά, όταν ήμουν νέος και μουπέσε στα χέρια ένας τόμος με διηγήματα του γάλλου Γκυ ντε-Μωπασσάν, (ένός από τους μεγαλύτερους διηγηματογράφους του κόσμου). Και τώρα με τα διηγήματα του κ. Παπαντωνίου.

Μπορώ να πω πως το ίδιο γούστο βρήκα και στις δυο συλλογές, αν και τόσο διάφορες: Γιατί τα διηγήματα του κ. Παπαντωνίου δεν μοιάζουν βέβαια με τα διηγήματα του Γκυ ντε-Μωπασσάν. Όπως δεν μοιάζουν και με κανενός άλλου. Μια ομοιότητα μόνο έχουν: ότι κι' αυτά κι' εκείνα είναι ωραία. Η ομορφιά τα εξομοιώνει. Όπως εξομοιώνει κι' όλα τα έργα της Τέχνης, όσες διαφορές κι' αν έχουν μεταξύ τους, ο' όσο διαφορετικές κι' αν ανήκουν σχολές ή εποχές...

Το ξαναλέω. Τόσο ομορφα κομμάτια δεν μπορείτε να βρείτε άλλα στη Λογοτεχνία μας. Είναι καθαυτό μοναδικά. Δεν διηγούνται μόνο περιέργες, παράξενες, ενδιαφέρουσες ιστορίες. Έχουν και νόημα. Κι' όταν λέμε «νόημα», έννοούμε τα πάντα: αλήθεια, βάθος, φιλοσοφία, ποίηση, ύφος, γλώσσα. Έτσι τα διηγήματα του κ. Παπαντωνίου ο' διασκεδάζουν όπως όταν ακούς κάτι ευχάριστο. Αλλά ο' δίνουν μαζί την ανώτερη εκείνη χαρά που δίνει η Τέχνη. Κι' ακόμα ο' κάνουν να σκέπτεσαι...

Δεν μπορώ βέβαια να σας μιλήσω και για τα είκοσι που περιέχει η συλλογή. Ας ιδούμε μόνο ένα: το «Χτυπημένο γεράκι»: «Ένα γεράκι πέρασε άπάνω απ' το κοττίτσι. Το κακό που έκαμαν οι κότες και τα κοττοπούλια, έπρόδωσε την παρουσία του και κάποιος βγήκε και το τούρκεψε. Το γεράκι έπεσε πληγωμένο. Το σήκωσαν, το περιποιήθηκαν και... το φυλάκισαν ο' ένα μεγάλο κλουβί. Αλλά το γεράκι δεν ήμερεψε, δεν συμπιλιώθηκε με κανένα, δεν δέχτηκε τις περιποιήσεις κανενός. Τσίμπησε μάλιστα το δάχτυλο της κυρίας που πήγε να το χαιδέψει. Τέτοιο έμεινε ως το τέλος: ακατάδεχτο, περήφανο, άγριο, άμελιχτο, έχθρικό. Δέχ πρόδωσε τη ράτσα του: Έμεινε γεράκι».

Πόσο, αλήθεια, δεν ο' κάνει να σκεφθής αυτή η ιστορία! Μα κι' η κυρία του σπιτιού, όπου έπεσε το γεράκι, σκέφτηκε πολλά. Κι' είχε με-

γάλη επίδραση στη ζωή της από το περιστατικό. Την άλλαξε, την έκαμε άλλον άνθρωπο. Γιατί της έδειξε τον κόσμο καλύτερα, γιατί της έμαθε μερικές αλήθειες που άγνοούσε ή τις ξεχνούσε...

Τέτοια είναι όλα τα διηγήματα της συλλογής. Το περιστατικό του καθαυτού, — το περίεργο, το ευχάριστο, το διασκεδαστικό, — βάζει ο' σκέψεις τον ήρωα. Και συγχρόνως βάζει ο' σκέψεις τον αναγνώστη. Και τους αλλάζει και τους δού. Γιατί τους δείχνει τον κόσμο καλύτερα, τους μαθαίνει αλήθειες που άγνοούσαν ή ξεχνούσαν...

Φυσικά, το βιβλίο είναι για μεγάλους. Είναι όμως ήθικό, ομορφικό, λευκό. Και τα μεγαλύτερα παιδιά μπορούν να το διαβάσουν άφοβα και να το απολαύσουν. Δεν θα καταλάβουν βέβαια όλα οι μεγάλοι, μα κι' αυτά που θα καταλάβουν, θα τους είναι άρκετά...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα από Vignault και Valdor

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ω, για τη Νταίζη αυτό ήταν ή πιο ανέλπιστα εύτυχία: να κοιμάται στο δωμάτιο της μαμάς, να την έχει κοντά της, να τη φιλεί και να τη φλυαρεί όσο ήθελε, — ποιά εύτυχία συγκρίνεται μ' αυτή;»

Όνειρο ήταν και πέρασε πιά «ο κακός άνθρωπος». Τώρα ή μαμά της ήταν κοντά της μέρα και νύχτα. Τι είχε να φοβηθεί;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Η Ήρμα!

Το καλοκαίρι προχωρούσε σιγά-σιγά, κι' όσο έβλεπε ή λαίδη Έρλιγκτον ότι ο' φόβος της δεν εξαίειν αληθινός, ξεθάρρυνε κι' ήταν σχεδόν ήσυχη, όταν έλαβε μιαν ανέλπιστα είδηση, που την αναστάτωσε.

Καθώς περπατούσε στο πάρκο με τη Νταίζη, ήρθ' ένας ήπηρετης και της είπε ότι ένας ναύτης ήταν στην πόρτα και ζητούσε να της μιλήσει. Δεν τον έμπασαν, γιατί εκτελέσαν τις άουτηρες διαταγές της. Ο' ξένος έφερε, καθώς έλεγε, είδησεις για το λόρδον Έρλιγκτον.

Η λαίδη Διάνα έτρεξε να προαπατηήσει τον άγγελιαφόρο με καρδιοχτύπι: Για τους άγαπητούς ξενητεμένους πάντα φοβάται κανείς το κακό. Κι' οι είδησεις αυτές έρχόνταν κάπως νωρίτερα παρ' όσο περίμενε.

Ο' ξένος με το σκληρό και ψημμένο πρόσωπό του, φορούσε τη στολή των ναυτών του βασιλικού στόλου. Είπε ότι άνηκε στο πλήρωμα του «Αετιάθαν» όπου είχε μπαρκάει ο' λόρδος.

Άγρια τρικυμία είχε βρει το πλοίο κι' αναγκάστηκαν να πιάσουν στο πιο κοντινό λιμάνι. Ο' λόρδος Έρλιγκτον χτυπήθηκε στο κεφάλι από ένα κατάρτι που έσπασε κι' έπεσε άρρωστος με κυρετό.

Ο' γιατρός του καραβιού είδε ότι δεν ήταν σε θέση να εξακολουθήσει την άποστολή του κι' είπε να τον φέρουν πίσω στο Λονδίνο, όπου βρισκόταν τώρα ο'τος γιατρός Ντάβις.

Τέλος, έδωσε στη λαίδη Έρλιγκτον ένα γράμμα του γιατρού, όπου ή λαίδη διάβαζε με περισσότερες λεπτομέρειες όσα πάνω-κάτω είχε άκούσει άπό τον ναυτικό.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε μ' άπελοπίσια το γράμμα του γιατρού, πολεμώντας να κρατάει τη σκέψη του κι' ίδιως τις τελευταίες αυτές φράσεις του:

«Παρ' όλη τη μεγάλη άδυναμία, ο' άρρωστος μπορεί να μεταφερθεί, αλλά δεν μπορώ ν' αναλάβω μόνος μου την εύθύνη αυτής της μεταφοράς. Γι' αυτό παρακαλώ τη λαίδη Έρλιγκτον ναρθεί ή ίδια κοντά στον άντρα της. Στις στιγμές που έχει τη διαύγεια του νου του, τη ζητεί επίμονα και φρονά ότι ή παρουσία της θα τον άνακουφίσει. Θα τον πείσει ίσως να δεχθεί τη μεταφορά κι' έχω την πεποίθηση ότι ο' άέρας της έσοχής κι' οι φροντίδες των οικείων του θα επιδράσουν άνοτικά στον άρρωστο.»

Υστερα πρόσθετε στο Υστερόγραφο: «Ο' λόρδος Έρλιγκτον μιλεί συχνά για την κόρη του, αλλά δεν θα ήταν φρόνιμο να έλθει κοντά του, γιατί έπιβάλλεται ν' άποφύγει κάθε συγκίνηση.»

Τι άόριστο και τί τρομαχτικό γράμμα! Πόσο σοβαρό θα ήταν το χτύπημά για να φέρει σε τέτοια θέση το λόρδο Έρλιγκτον! Ήταν έλπίδες να γίνει καλά, ή ήθελαν να την προετοιμάσουν για καμιά χειρότερη δυστυχία; Ο' γιατρός έγραφε «στις στιγμές που έχει τη διαύγεια του νου του». «Όστε είχε χάσει λοιπόν το λογικό του;» Έκαμε χίλιες έρωτήσεις στο ναύτη, προσπάθησε να του πάρει καινούργιες πληροφορίες. Μα εκείνος έκαμε πάλι τη διήγησή του με τα ίδια κι' άπαράλλαχτα λόγια κι' ο'υτε μπορούσε να ξέρει αν ο' γιατρός ήταν άνήσυχος.

Η λαίδη Έρλιγκτον έτρεξε να έτοιμασεί για το ταξίδι, ενώ ή μικρή Νταίζη την άκολουθούσε κλαίγοντας άπαρηγόρητα. Είχε άκούσει τη συνομιλία κι' είχε καταλάβει: πολύ καλά ότι ο' μπαμπάς της ήταν άρρωστος.

— Μαμάκα μου, είπε παρακλητικά, θα με πάρεις μαζί σου;

— Δέ μπορώ, χρυσό μου παιδί, θα ταξιδέψω πολύ βιαστικά και σένα θα

ο' έβλαπτε ένα τέτοιο ταξίδι. Ο' μπαμπάς σου έχει μεγάλη ανάγκη από ήσυχία. Πρέπει ν' άκούσουμε ό,τι λέει ο' γιατρός.

— Άχ! Έκαμε ή Νταίζη, καταπιτώντας την πίκρα της. Θα καθόμουν πολύ φρόνιμα! Θα πατούσα σιγά-σιγά το χέρι και θάφευγα...

Σε δυο μέρες θα μπορούσε να το κάμεις, μικρούλα μου, και δεν πρέπει να κλαίς, γιατί μου σφίγγεις την καρδιά μου. Όσα θα λείπω, θ' άκουσ ή Μπέττη, θ' ασιγυρίσει μαζί το δωμάτιο του μπαμπά και θ' κάνει κάθε βράδυ το σταυρό σου γι' αυτόν, μ' όλη σου την καρδιά.

Η λαίδη Έρλιγκτον συντόμισε τις

«Οι κάτοικοι του χωριού ήσαν άνοι και κοιτάζαν προς το ίδιο μέρος...»

προετοιμασίες του ταξιδιού, φίλησε τη Νταίζη, έδωσε τις παραγγελίες της στη Μπέττη και κατέβηκε στην πόρτα, όπου περίμενε ή μεγάλη ταξιδιωτική άμαξα, με τη συνδεία της, γιατί την εποχή εκείνη τα ταξίδια δεν ήταν και πολύ σίγουρα.

Η άμαξα ξεκίνησε κι' ή λαίδη έπεσε σε λυπηρές σκέψεις.

Αν δεν ήταν ρητή ή διαταγή του γιατρού, κι' αν δεν είχε τη βεβαιότητα ότι θα γύριζε πολύ γρήγορα πίσω, ποτέ δε θα τ' άποφάιζε ν' άποχωριστεί τη μικρή Νταίζουλα της. Αλλά έπρεπε να φροντίσει προπάντων για τον άρρωστο κι' άλλωστε ή Νταίζη δεν έτρεχε κανένα κίνδυνο μέσα ο' ένα άχυρωμένο πύργο, με τους πιστούς όπηρες και τη φρουρά του.

Τ' άλογα χρειάστηκαν όλόκληρη τη νύχτα για να φτάσουν από το δούβρο στο Λονδίνο, και κατά την άυγή έμπαιναν στην πόλη.

Ο' ναυτικός που είχε άναγγείλει τη θλιβερή είδηση, ήταν μαζί με τους άν-

θρώπους που συνόδευαν τη λαίδη Διάνα. Ο' άνθρωπος αυτός της είχε περιγράψει το σπίτι του γιατρού. Κι' όμως όταν μπήκαν στο δρόμο που τους έδειξε, δε φαινόταν κανένα σπίτι όμοιο μ' εκείνο που της είχε περιγράψει.

Η λαίδη ξαναδιάβαζε το γράμμα του γιατρού που είχε τη διεύθυνσή του: έδός Χόλμπορν, κοντά στο πανδοχείο του «Κόκκινου Λέντος».

Ρώτησαν έναν διαβάτη και τους βεβαίωσε ότι αυτή ήταν ή έδός Χόλμπορν κι' ότι έλλη με το ίδιο όνομα δεν ήταν στο Λονδίνο. Η λαίδη θέλησε να ξαναμιλήσει με το ναύτη, μα αυτός είχε εξαφανισθεί. Είχε σταματήσει στην πόρτα κάποιου χανιού και δεν τον ξαναείδαν πιά.

Τώρα ή λαίδη Έρλιγκτον βρέθηκε σε μεγάλη στενοχώρια. Καίταζε τριγύρω της κι' είδε ότι ή πόλη ξυπνούσε σιγά-σιγά κι' ο' «Κόκκινος Λένος» άνοιγε την πόρτα του. Έστειλε λοιπόν έναν από τους ανθρώπους της να ρωτήσει. Τ' όνομα ενός γιατρού, που καθόταν στη γειτονιά, έπρεπε να ήταν πολύ γνωστό.

Κι' όμως ο' ξενοδόχος άπάντησε ότι ήξερε καλά όλους τους κατοίκους της γειτονιάς, αλλά όνομα Ντάβις δεν είχε άκούσει ποτέ του!

Η λαίδη είπε και τον έφεραν κοντά στην άμαξά της και τούκαμε πολλές έρωτήσεις. Μα εκείνος βεβαίωσε ότι ή μεταφορά ενός τραυματία με μεγάλο μάλιστα άξίωμα θα είχε γίνει γνωστή στη γειτονιά. Μα ούτε για τραυματί, ούτε για γιατρό Ντάβις ήξερε κανείς τίποτα. Από πολλές μέρες κανένας ξένος, ούτε πληγωμένος, ούτε γερός, δεν είχε έρθει στη γειτονιά. Ήταν βέβαιος γι' αυτό.

Αυτά ήταν τόσο παράδοξα, όστε ή λαίδη Έρλιγκτον δεν κατάλαβε στην αρχή τίποτα... Υστερ' όμως μιαν τρομερή σκέψη έφώτισε το νου της.

Ο' άπροσδόκητος αυτός γυρισμός του λόρδου... Το άόριστο εκείνο γράμμα... ο' ναύτης αυτός, που δεν ήταν σε θέση να δώσει καμιά λεπτομέρεια του δυστυχήματος... ή σύσταση να μην πάρει μαζί της το παιδί... έ, μα σίγουρα αυτά όλα ήταν παγίδα! Θέλησαν να την άπομακρύνουν από την κόρη της — και ποιάς ήξερε τί τόχη περίμενε τώρα το άτυχο κοριτσάκι!

Στην έπελαγία της άφισε μιαν φωνή: — Τζών! Τζών! Γρήγορα πίσω στο Χουάιτ-Γκέιτ! Μα γέλασαν! Ο' κύριός σου δεν είν' έδδ! Τούκαμαν για να μου πάρουν τη Νταίζη! Κι' εγώ ή τρελή την άφισα κι' έφυγα!...

Κι' έπλεξε τα χέρια της με άπόγνωση, και φώναζε στους ανθρώπους να κάμουν γρήγορα.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

φο το γράμμα σου) Κόρη των Αθηνών (εδαριστά πολύ είχα φυλάξει το γράμμα σου, γιά να βάλω ένα μεγάλο απόσπασμα αλλά που τόπος και σήμερα) Κοιμήσου Σωκράτη δέν πειράζει δταν ευκαιρείς) Μήλον της Εριδος (και το φεud. ενακρίθη και τετραδιά σου έστειλα) Στεφάνον Δόρδον (εδαριστά και περιμένα) Μυρμηδόνα (έστειλα 1 τετραδιά) προηγ. έπιστολή δέν ελήφθη) Νείναιδα του Ιονίου, Εύγενίαν Θεοφανοπούλου, Άρλου, Κ. Διογένην, Μερκίαν, Γκιώνην, κτλ. κτλ.

Κατίνας Α. Δούκα, Γεράσιμον Πατρίκιον, Έλένην Χρ. Δαγοπάνη (έστειλα).
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 4 Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 237ου Διαγωνισμού.
ΑΙ λύσεις δεικναι μέχρι 7 Μαρτίου.

73. Συλλαβογίγχιφος
Τό πρώτο μου είναι νότα μουσική· Τό δευτερό μου λέγει ότι εγώ...
Κι' αυτά τά δυό μ' ένα φωνήεν
Δουλοῦδι κάνουν μ' άρωμα γλυκύ.

74. Στοιχειόγχιφος
Τόν ύμνο μης χαρίζει,
Μά—τι άγνωμοσύνη!—
Του κόβω τό κεφάλι.
Και τώρα κρατεί λυρα
Που γλυκύος ήχος χύνει,
Ένώ κι' ο ίδιος ψάλλει.

75. Μεταγραμματιομός
Κάνε τό Ύψιλον του Ιώτα,
Βάλε του κε Άλφα αντί του Ητα,
Κι' από νησι που ήταν πρώτα,
Όργανο έχεις, άξε λύτα!

76. Δημιόδες Αίγιμα
Όταν βλέπω, δέν τό βλέπω
Και τό βλέπω όταν δέν βλέπω.
Τι είναι; Γέροδος Δεσμός

77. Συλλαβιομός Ασθή
Κάθε σταυρός άντι-
προσπεύει μίαν
συλλαβήν, άδιαφο-
ρον εκ πόσον γραμ-
μάτων. Και άναγι-
νώσκωνται: δριζον-
τίως πάλες της Ελλάδος, καθέ-
τως επίθετον αγαθού ανθρώπου,
διαγωνίως δε δοχαιός φιλόσοφος
και έφοδιον άεροναύτην.

78. Κρυπτογίγχιφιν
12345678 = Ποταμός
27428 = Εύφραίνει
35745 = Θηρίον
423675 = Χώρα τ. Αφρικής
57428 = Πόλις και όρος
6238 = Ζών
7678 = Πητών
823154 = Χώρα τ. Αφρικής
Κεσφοχάλατρα

79-83. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος
έκείνης των κάτωθι λέξεων δι-
ένος άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ,
νά σχηματισθόν άνευ άναγραμ-
ματικού άλλου τόσου λέξεις:
Λέμβος, πελαγός, όρημ, αί-
ών, αυτός.

84. Έπιγραφή έν Τριελής
Αεροστεχίδος

Είς την θεοιν των άστερισκων
νά τεθούν τά τρία πρώτα γράμ-
ματα έκείνης των κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων, και θά σχηματι-
σθῃ Έπιγραφή της οποίας ζητεί-
ται ή άνάγνωσις:
* * * 1. Αυτοκράτωρ Ρωμαί-
* * * ος 2. Δεσπική άντωνυ-
* * * μία 3. Προϊστάμενος μο-
* * * νής 4. Τό ένδύμα του.
Μεγάλη Έλλάς

**85. Αεροστεχίς έν Έλληπα-
συμφώνων μετά Φωνηεντόλιπον**

- 1.—Η αο είναι νήσος.
- 2.—Ο αο είναι άνθροπίσκος
- 3.—Ο αο είναι τροφή ζωων.
- 4.—Τό αο είναι ιδιότης των συμφώνων.

Όλοι αι λέξεις έχουν από πέν-
τε γράμματα. Τα δε άρχικά των
άποτελούν φωνηεντόλικον του
τύπου:

** **
του οποίου ζητείται ή άνάγνωσις.
(Νέον είδος) Νεράϊδα του Βοσπόρου

86. Γρίφος

Α, Γαλλία! ά, γαλή! ά, Γη!
ναί, τεί, ά, γούρι! Δόμ' Έλλη,
Άλμινιστής

Διά τους Γαλλομαθείς

87. Metagramme
D'un ouvrage en litterature
Je suis l'exposé, cher lecteur,
Ou rehaussé, à une peinture,
Parfois, l'éclat et la valeur.
Changez mon coeur, sans grande
[peine
L'oeuvre, je crois, doit s'ac-
complir,
Lors, je deviens ville africaine
Qu'en Egypte il faut decouvrir
Ανδάλουσι

88-90 Cinema-Rébus.

- 1.—Κλίνη, τό έτος, σή.
  - 2.—Είς, μήτη, λέξις, φωλιά.
  - 3.—Όραιος, άγίμα.
- Τρία ψευδάνυμα. Νέμεσις

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Αικήσ. του φ61.23

630. Κράββατος (κρά, βάτος.)
—631. Νεκώς (ναί, Κώς.) —632.
*Ατροπος-άτραπος.—633. Βρόνια-
Κάτρον.—634. Ρόδος.—635.

ΜΙΑΗΤΟΣ 636. ΑΝΘΟΣ (Α-
Ι Ι Ι Ι Υ φων, Νομοταγής,
ΑΙΣΑΒΕΩΝ Θασσαλέος, *Ορθη-
Η Α Ε Ε Ν ος. Σερνός.)—637.
Ο Ω Ι Ι ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
ΣΥΝΕΣΙΣ (Ρήνος, Ιστορία,
στατή, Τιτών, όροφος, φανός,
νοτος, Ηαίλον.) —638. *Ω οία
κεφαλή και εγκέφαλον ούκ έχει.
—639. Μήδεν της πατρίδος ά-
νώτερον. (μηδέν, τ. εις πα, τρ,
είδος άνω τ. έδων.) —640. Sapin
lapin.—641. Fais ce que doit,
αίviennne que rougira.

Μή λησμονείτε πως κάθε πα-
ραγγελία σας, γιά να εκτελεσθεί
άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται
και με μιάν τυπωμένη ταμνία, απ'
αυτές που σ σ στέλλομεν τό φύλ-
λο κάθε εβδομάδα.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
από τους εκδοθέντας 24 τόμους
ώσπυχουν άκόμη μόνον οι εξής
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
19ος. Έκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικός δε άποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν
και δραχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1927)
έπάρχουν όλοι οι εκδοθέντες τό-
μοι, 34 έν όλω. Έκαστος τόμος
δραχμας δρ. 80 και ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στον τόμου προσθετέα εις τάς
άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν
δραχ. 5 ο άραφως και δρ. 16
ο ραμμένος, διά δε τό Έξωτερι-
κόν δρ. 23 είτε άραφως είτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άλλα
στοιχεία δρ. 6 (τό έλάχιστον τίμημα).
Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
ξις, με παρτα δέστοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία δρ. 1.
*Ο χαριστός στίχος δρ. 3.
*Η αρροληρημή είναι άπαραίτητη.

Η Αρροδίτη της Μήλου εῖχεται στον
Διαπλασκόμο εῖτυχιμένο τον και-
νόεργιο χρόνο. *Ιδιοκέρως στην Καίτη
Πορφροπούλου, Νίκων Βαρέλλα, Μαίρη
Παππά, Σπίγγη, Ντάλια, Αρριτίστη, Γε-
νοδέρα, Πριγκίπισσα Ρεπανάκι, Όροση
Κουκλίτσα, Μουσούτσα, *Οδέτη.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ
Α πρώτοτυπος Διαγωνισμός Προκηρύσσ-
ουμε διαγωνισμό Καλλιγραφίας Συμ-
μετοχή άδραφως. Πρόθεσιμα θήματα:
Καλλιγραφία, δοκιμάστε!! Για τά θρα-
βεία συμπέψητε στην καλλιγραφία μας.
Δ/ος: Έδωλον Όλυμπιων Θεών, Έξω-
δοχαιόν Μεγάλον Άλεξάνδρου, Θεσσαλο-
νίκην.

Η των Διαγωνισκων Η Πρόεδρος
ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΗΡΑ

Βαριδέται προχωρούσε νικητή με έπι-
κεφαλίς τη Λάρινη—Θάλασσα Τσαπουλάρη,
Μήδεια—Παπαζαφειρη, Αρροδίτη της
Μήλου—Βαρέλλα, Λάουρα—Νίκη Θωμά,
Ζήτωσε! *Η των άποκαλόφων: ΕΡΙΣ

Α ποτελέματα (ΚΖ—302). Βραβείον
Πριγκίπισσαν Ρεπανάκι και Μισέρη.
Λοιπός εδαριστά. Ζούση

Διαπλασκόπουλα, Χρόνια πολλά. Τό Μά-
ΓΕΜΕΡΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΙ εῖτε μνηστικά μω-
νάχα ένα φίλο του τον δινετε: ΕΡΜΗ, με
έπιστολίς: Η. Π. και Φ. Κ. Άνταλλά-
σομε Μ. Μουσική; Δ/ος: (ΚΗ—5).

Διοκώπτε άνταλλάξην Μ. Μουσικών, και
έλληλογραφίαν με δάας είγον.
Γλυκεία Χαραυγή

Οις θα με ψηφίσουν θερρότατα εδαρι-
στα. Έκκερτικα Πριγκίπισσαν Ρε-
πανάκι, Νόρμαν και Αντιγόνην.
Κοιμητήριον Κωνσταντίνου

ΧΑΡΙΝ της ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ εῖ-
χεται σε όλα τά Διαπλασκόπουλα χρόνια
πολλά με έπιστολάς ή άνταλλάξην Μ. Μου-
σική μεσον Διαπλάσεως. Θά τό θεωρούσα με-
γάλη εῖτυχοσειν.

Αστήρ του Αιγαίου
ΚΗ—93/

Πρωτοαντιγράφοντα τον Διαπλασκόμομο,
χαριστά όλους και έλες.
Ηνοι της Αρροδίτης

Ζουλίτσα, Μιλιόγγαλη, Χλόη, Βα-
λέντσα, Άνταλλάσομεν Μ. Μουσική
μέσο Διαπλάσεως; Περιμένα. ΧΑΜΗΛΗ

Ο αλόγος: ΕΡΜΗΣ εῖχεται εῖτυχες
τό 1928 εις φίλους και εῖδρους.

ΟΜΙΑΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Εχόμεθα εις όλα τά Διαπλασκόπουλα
εῖτα πολλά και εκπληρωσι πάντοτε
Θητό.

Ο Γεν. Γραμματέας
Κόρης του Δέρνικου

Διαγωνισμός (ΚΖ—1077) παρατίθεν
Α μήνα: Αρροδιόδοιοι, να περιμένα
κόσμη δραβείο: ΚΑΙΤΗ ΠΟΡΦΥΡΟΠΟΥΛΗ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΠΠΟΤΩΝ
Βασιλέως: ΙΠΠΟΤ. ΑΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΝ
Διάδοχος: Ιππότης Ταυρικό
Υπασπιστής: Ιππότης ντε Γκαζιόν
Αδύλαχος: Ιππότης ντε Σαλαί
Προδουλεύρης: ΜΑΡΚ. ΝΤΕ ΛΑΤΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Έξωτερικόν: Μαρκ. ντε Λατορ
Έσωτερικόν: Δεσφάδα Βερνόν
Διαγωνισκόν: Ιππότης Ταυρικό
Εσαδορ: Δουκίσα ντε Σεβρέ
Ανακλ: Βαρώνος ντε Νεβιγιαν
Αρροφή: Ιππότης ντε Γκαζιόν
Οικονομ: Ιππότης ντε Σαλαί
Στρατιωτ.: Αραχός ντε Ζαλοῦ

Αρχομστα άντιπροσώπων, τους όποιον
διορίσων προεδρείας, προζένοος κτλ. ή
νική Δ/ος: Βασιλεον Παπαδοπούλον(Μ
Βασ. Ηπ.) Βοσλία 88, Αθήνας.
*Ο (ΚΖ—1011) λόγω των άλλων έπι-
θήσεων άναβάλλεται έτι ένα κοσμη μήνη
Στείτε έσοι, έλες.

Ενεκα άλλων έπιτηήσεων άναρρώνται
Ε (ΚΖ—920) διαγωνισκόν μου.

Πρώην Βοσκηπούλα
ΚΗΥ—101/

Α νταλλάσο με έλες τις Διαπλασκόπου-
λάς τετραδικια και νάριες.
Μαγυμένη Βοσκηπούλα

Προσεχός άρχαριστός *Ομοσπονδία
Βαυλαροκτόνων.

Φ τοῦ! και άρχισατε: Αρριέλιος—Σα-
φροντή, Αρριτίτη—Γούσα, Γ
φιλιής Αέτο—Παπέζ, Χιονομένο Πα-
λι—Χαράτιος, Αρπά—Δοκνίδου,
σελφω—Κοιμηταίνος, Μόνα Αίσα—Ζα-
κάδου. Συνέχεια προεχός!

Βάιο cheritas μου, διά γδρωταμα με
την πηλο καρδιόδωλτατε έχρηκ.
Δέν πρόκειται, αλλά... Αχ, Marie!!!

Επιβόω ή άνταλλάξην Μ. Μουσική ή
έλεος και έλες, της Μουσικής τάξης
Αίος μου: Μιλι Ιππ Τελιέρης, Σοβαν,
dji Tchikmaz Μανουδι ban No 2, Ρεπ
Constantinople.—Έλευθερία Ρουσσάκη
έστειλα από παλαιά. Έλάετα!

Επιβόω ή άνταλλάξην Μ. Μουσικών, και
έλληλογραφίαν με δάας είγον.
Γλυκεία Χαραυγή

Οις θα με ψηφίσουν θερρότατα εδαρι-
στα. Έκκερτικα Πριγκίπισσαν Ρε-
πανάκι, Νόρμαν και Αντιγόνην.
Κοιμητήριον Κωνσταντίνου

ΧΑΡΙΝ της ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ εῖ-
χεται σε όλα τά Διαπλασκόπουλα χρόνια
πολλά με έπιστολάς ή άνταλλάξην Μ. Μου-
σική μεσον Διαπλάσεως. Θά τό θεωρούσα με-
γάλη εῖτυχοσειν.

Αστήρ του Αιγαίου
ΚΗ—93/

Πρωτοαντιγράφοντα τον Διαπλασκόμομο,
χαριστά όλους και έλες.
Ηνοι της Αρροδίτης

Ζουλίτσα, Μιλιόγγαλη, Χλόη, Βα-
λέντσα, Άνταλλάσομεν Μ. Μουσική
μέσο Διαπλάσεως; Περιμένα. ΧΑΜΗΛΗ

Ο αλόγος: ΕΡΜΗΣ εῖχεται εῖτυχες
τό 1928 εις φίλους και εῖδρους.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλούνται να
δηλώσουν άμέσως την νύκν τον
δεύθυνσαι εις τό γραφείον μας,
άποστελλόντες και δραχμ. 5 ή
την εκτόπισιν της νέας ταμνίας.
Άλλως δέν εῖδθνηναι διά τη
απόλειαν των φυλλαδιών των